

BOLDOG BARTOLO LONGO

A RÓZSAFÜZÉR TIZENÖT SZOMBATJA

A RÓZSAFÜZÉR TIZEDIK SZOMBATJA

1. Soron következő **tized** elmondása (előimádkozóval)

Az ötödik fájdalmas titok:

„... akit értünk keresztre feszítettek.”

2. *Elmélkedések* (felolvasó)

I. Elmélkedés

Jézust epével keserítették és megfosztották ruháitól.

Megérkezett a Kálváriára, a Golgotára, ami Koponyahegyet jelent, és nem hagytak neki egy lélegzetvételnyi időt sem. Nagy sietséggel készítették elő mindent, ami a keresztre feszítéséhez kellett, mert ellenségei minél előbb el akarták távolítani a világból ezt a gyűlölt életet.

Lelkem, halld a kiáltozást, nézd csak, milyen gorombán oldják meg kötelékeit, és tépik le hátáról a sebekbe beleragadt ruhát; hogyan újul meg újra egész testében a fájdalom. Nézd ezt az ismét vérbe boruló, teljesen megszaggatott testet. Nézz egészen szíve mélyére, és ott megláthatod, hogy egyszerre merül el egészen a te nyomorúságaidban, és tekint az Égre, hogy engeszteljen érted.

A kínoktól és a kereszt súlyától Jézus teljesen kimerült. Epével és mirhával kevert bort adnak neki, amelyről már a Próféta jövendölt. Jézus tehát, megízlelve a bort, megkezdte az engesztelést ösatyáink bűnéért, ami a tiltott gyümölcs engedetlensége volt. Testének ez a része ugyanis, a torka, eddig érintetlen volt a szenvedéstől, és azt akarta, hogy ez is szenvedjen értünk. Mily sokan vannak ma, akiknek istenük a hasuk, és a Szentlélek

templomából az ördögnek készítenek szállást; pusztítják a lelket és a testet, hogy kielégítsék testük vágyait!

Nekünk engedelmességet kell tanúsítanunk a torkunkkal is – főként amikor az Egyház parancsa bőjtünket az összes hívőkével egyesíti –, érzékiségünk megfékezésével, és azzal, hogy zokszó nélkül elfogadjuk, ha nem jó ízű a számunkra készített étel. Lelkem, nézd a te Üdvözítődöt, akit elborított a vér, csupa seb, és annyira elcsúfitották! Kimerült szívvel emeli tekintetét az égre, hullanak könnyei, és újból áldozatul ajánlja magát értünk az örök Atyának: „és engedelmisségéért meghallgatásra talált” (Zsid 5,7).

Újabb, hihetetlen kínokat okozva ismét fejébe nyomták a töviskoronát, amit az előbb levettek róla. Újra gyötrik az áldott fejet, vére újra áztatja a földet.

Sziklánál keményebb lelkem, miért nem borulsz a lábaihoz, hogy könnyeiddel áztasd, és hogy drága harmatként hulljon rád a Vér az egész testből? Mennyi kegyelmet találsz itt, mennyi világosságot, mennyi vigasztalást!

Jézusom, Üdvözítőm, szerelmem, engedd, hogy átkaroljam szentséges lábaidat. Szeretném megcsókolni, mielőtt a kereszthez szögeznek és szeretném, ha szerelmed elemésztene engem, mielőtt a halál elragad a szemem elől. Isteni kezeiddel, mielőtt átszegeznék őket, öleld át ezt a bűnös lelket, akiért oly iszonyatosan szenvedsz; rombold le minden rosszaságát, szíve szegénységében öleld magadhoz, hogy többé el ne szakadhasson tőled. Látom, ó, Uram, hogy megfosztottak mindentől, ruháidtól, tanítványaidtól és barátaidtól, Anyád édességétől, a tisztelettől, becsületedtől.

Ó, Isten Báránya, mikor adod nekem a kegyelmet, hogy elszakadjak mindentől, ami elválaszt tőled? A te Bertalan apostolod egészen addig követett téged, hogy megvált a tulajdon bőréből, Péter csak fejjel lefelé akart keresztre feszíttetni. Ágoston, hogy tökéletesen elszakadjon mindattól, ami számára bűnre vezető alkalom volt, egyetlen nőt sem engedett be a házába, és többé nem nyúlt pénzhez, mert attól félt, hogy a lelke megtéved. Mások a pusztába és kolostorba vonultak; ismét mások kemény vezekléssel gyötörték

a testüket, akinek pedig a világban kellett élnie, *úgy használta a világot, mintha nem használná.*

Ó, önmagát mindentől megfosztó Szerelem, mindeneket átformáló Szerelem, formáld át a szívemet, tedd hasonlónvá a Tiédhez, szegénnyé, kifosztottá, a teremtményektől elszakadottá és veled egyesültté! A Tiéddel együtt feszítsd keresztre az én szívemet, és eméssz meg engem szerelmeddel, ó, reménységem, ó, megnyugvásom, ó, dicsőségem.

Jézus mindig szelíden és készségesen engedelmeskedik, mint aki hóhéraiban örök Atyja rendeléseinek végrehajtóit látja, hogy megtanítsa nekünk az alávetettség elviselését és a belső béke megőrzését az élet legkellemetlenebb és legnehezebb helyzeteiben is. Ha ugyanis sértések, igazságtalanságok, árulások és egyéb szenvedések érnek minket, és úgy tekintjük azokat, mint isteni rendeléseket, amelyeket Isten imálandó akaratának szolgálai hajtanak végre, akkor bensőnkben őszintén alávetjük magunkat. Természetünk azonban mindig tiltakozással tekint arra, aki kínozza. Ezért a Jézussal együtt megfeszített ember arra hivatott, hogy mindannyiszor harcoljon a szíve ellen, ha az tiltakozással tekint arra, aki bántja és gyötri, és ha a szomorúság akarna erőt venni rajta. Isten közelében kell tehát maradnia, engedelmesen és ráhagyatkozással kell fogadnia, ami történik. Azzal a hittel és biztos reménnyel kell kitárnia a szívét, hogy Jézus küldi a szenvedést, hogy nem teszik próbára erőn felül, és hogy e szorongatás egy nap véget ér, és örökké tartó örömmé változik (vö. 1Kor 10,13; Jn 16,20).

Szemléld most, lelkem, benső fájdalommal a te édes Üdvözítőd: meztelen testtel akart születni, szegényen élt és ruhátlanul szenved, és nincs hova lehajtsa szent fejét.

Ó, Mária, arra a varratlan köntösre, amit a te kezeid szőttek, sorsot vetettek! Ki értheti meg azt a fájdalmat, amely akkor szorította össze a szívedet?!

II. Elmélkedés

Jézust megfeszítik.

Lelkem, a kereszttel kész: íme az oltár, amelyre ez az isteni Bárány azért lép, hogy érted föláldozza magát. Íme a nászágy, ahova Jézus várja választott

lelkeit. Ó, édes Jézusom, miért nem engeded, hogy engem szegezzenek a keresztre helyetted? Engem illet, nem téged ez a fa! Szemléld, lelkem, milyen szelíden és odaadón nyújtózik végig a fájdalom ágán; fejpárnája a töviskorona. Szemét az égre emeli, hogy megnyissa kapuit, amelyek mindeddig zárva voltak; és mivel egyszerre Ő a pap, aki engesztel értünk, és Ő az engesztelő áldozat is, szó nélkül ajánlja föl magát az örök Atyának, és forró vággyal kitarja karjait, hogy az összes bűnöst üdvözítse. Maga mondja: „*Atyám, eljött az óra, dicsőítsd meg a Fiadat.*” (Jn 17,1).

Kitárta karjait, hogy hívja a bűnösöket, átölelje és bemutassa őket örök Atyjának. Visszavezeti Istenhez a bűnösöket, újra egyesíti az éggel a földet, és az emberiségből egyetlen családot alkot, amelynek Isten az atyja. Soha nem volt és soha nem is lesz Isten előtt kedvesebb pap, szentebb oltár, tökéletesebb följajánlás, szentebb áldozat, mint Isten e Báránya, aki elveszi a világ bűneit.

Nézd csak, hogyan ragadják meg kezeit, és ütik át a nagy szögeket az idegeken, hogy jobban tartsák a test súlyát. Az idegek görcsbe rándultak az erős fájdalomtól. Ugyanezt tették a lábakkal, és az Üdvözítő teste ily módon teljesen megfeszült. És Ő hallgat, egy jajszó el nem hagyja a száját. Arcán, amit most a legkegyetlenebb fájdalom formál, csak emberföldről türelme, mélységes odaadása, eleven szerelme jelenik meg.

Lelkem, ha képes vagy rá, érezd az Ő fájdalmait; ha nem vagy képes, legalább vágyakozz utána, és kérd Jézus Krisztustól, hogy oltsa szívedbe azt, amit Ő érzett szentséges testében. Lágyítsd meg, ó, Istenem, szívem keménységét, hogy érzékeny legyen fájdalmaidra, szerelmedre és a bűn gyűlöletére, ami téged ilyen állapotba juttatott. Ne tagadd meg tőlem, Uram, amit kérek, mert nem érezhetem fájdalmaidat, ha irgalmadban nem adod nekem ugyanazokat az érzéseket. A te lángoló Szíved az egész világnak kiáltja: Jöjjetek hozzám mind, akik bűnöket hordoztok, és én megbocsátok nektek; jöjjetek hozzám mind, akik elgyötörték vagytok, és én megvigasztallak titeket; jöjjetek e rátok váró karok közé mind, akik elkóboroltatok és én befogadlak titeket: „*Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű és nyugalmat találtok lelketeknek.*” (Mt 11,29)

Ó, isteni Jézus, e megtévedt lélek jószágos pásztora, íme hozzád jövök. Engedelmeskedem szavadnak. Íme, egy elkóborolt bárány, aki visszatér az akolba: fogadj engem karjaidba! Mutasd nekem azt a szerelmet, azt a szelídséget és alázatosságot, amellyel hívsz. Rendelj engem egészen akaratom alá. Oltsd a szívembe ezeket az isteni erényeket, hogy szorosan kövesslek, és soha el ne távolodjak tőled. Hosszú ideig süket voltam a hangodra, amely belülről készítetett, hogy hozzád jöjjek. Nyisd meg a fületem, hogy rád hallgassak és kövesslek, és a te mindenható kezeiddel szüntelenül tarts meg engem, akiről tudod, hogy oly könnyen elhagylak téged. Fogadj azok közé, akik követnek téged a kereszttel, és köss oda a kereszthez, hogy az üdvösség és az örök szerelem gyümölcseit szakítsam róla.

III. Elmélkedés

Jézus meghal.

A keresztet, amelyre az Üdvözítőt rászegezték, fölemelték és beleállították a gödörbe: ki fogja föl a fájdalmakat, amelyeket e mozgás okozott a testnek, a kifeszített idegeknek és a kifecamított tagoknak? Prófétája által Ő maga mondja, hogy meg tudta számlálni összes csontjait! *„Átszegezték kezemet és lábamat, és meg tudom számlálni minden csontomat.”* (Zsolt 21,17-18)

Öröm és gúnyolódás kiáltásai csaptak föl, amikor ezt látták ellenségei; meglepődöttséget éreztek, miközben az ég és föld közé emelt Üdvözítő kitárta karjait, hogy összegyűjtse mind a bűnösöket, és nekik adja a Paradicsomot, hogy beteljesedjék a prófécia: *„Majd, ha magasba emelek a földről, mindeneket magamhoz vonzok.”* (Jn 11,32).

A hatodik óra volt, és sötétség borította el az egész földet; a hold véreessé változott; az emberek végrehajtották az istengyilkosságot! A kereszttel állók káromolva sértegették Isten Fiát, miközben az egyik lator kérlelte Őt, a hitvány katonák becsmérelték, a papi fejedelmek és az írástudók provokálták. Jézus pedig, aki eddig hallgatott, megnyitja szentséges száját, hogy kimondja a megbocsátás szavait, nemcsak hóhérainak, hanem mindazoknak, akik bűneikkel halála okai voltak, föltéve, hogy a hóhérok is,

a többiek is, fölthagynak gonoszságukkal és megtérnek. Szerellemmel és sóhajok között mondta: „*Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.*” (Lk 23,34). Mekkora szerelem! Micsoda irgalmasság! Miért nem válik a szemem könnyek kiapadhatatlan forrásává, és szívem az örök szerelem tűzhelyévé?

Uram, add meg a lelkemnek, hogy átélje gyötrelmeidet. Imádlak, ó, élő Isten – a kereszten magasba emelt és a mindenség látványává tett – Fia, leborulok előtted, dicsérlek és áldalak, szeretlek és hálát adok neked; szívem Istenének ismerlek el, lelkemnek szerelme! Itt, a keresztt alatt gyűjtöd össze a világon szétszóródott fiaidat, itt téped szét az emberi nem ellen hozott, örök halálra szóló ítéletet; itt szenteled meg a szenvedéseket; itt adod magadat a lelkeknek.

Ó, túlcsondult Szerelem! Születésedkor elrejtőztél az éj sötétjében és csöndjében, csak néhány pásztor és a három napkeleti bölcs látogatott meg és imádott; a Templomban csak két igaz lélek ismert föl; harminc éven át rejtetten éltél, és csak három évet töltöttél nyilvánosan az emberek között. Föltámadásod után kevés választottnak, félreeső helyeken jelentél meg rövid időre. Csak a tanítványaid voltak mennybemeneteled tanúi, és még az ő szemük elől is hamar eltakarta egy felhő a dicsőségedet.

De a keresztre feszítésed, azt akartad nyilvánosan délidőben történjék, húsvét napjaiban (amikor a világ minden részéről jöttek zsidók Jeruzsálembe), két lator között kitárt karokkal, fájdalommal és szerelemmel teli szívvel. „*Kitártam karjaimat egy engedetlen és lázadó nép felé.*” (Róm 10,21; vö. Iz 65,2). Ó, Uram, minden teremtményed áldjon, dicsérjen és dicsőítsen téged.

Íme, Jézusom, életed végéhez értél: megváltásunk beteljesedett. *Minden beteljesedett.* És te még mindig nem szakadtál el a kereszttől! A szenvedés és a szerelem gondolatai tovább élnek benned a szív megnyitásával. Íme, azt akarod, hogy példát vegyenek tőled mind az emberek: nem a csodákból, nem a dicsőségből, hanem a szenvedésekből és a szerelemből.

Az egyetlen kincs, amit a keresztről ránk hagytál, a te isteni Anyád. *Anyám, íme a gyermekeid; fiaim, íme a ti anyátok...* (vö. Jn 19,26-27). Légy áldott érte! Ez a legnagyobb kincs, amit haldokolva ránk hagytál: Mária, a te anyád.

Ó, *Mária*, te láttad mind a kegyetlenséget és a gyalázatot, amit Fiaddal műveltek; hallottad a kalapácsütéseket, amelyekkel átszögezték szerelmesed kezét és lábát; láttad Őt a keresztre szegezetten: mit teszel most, fájdalmas Anya?

Ott állt és szemlélte a mérhetetlen fájdalmakat, amelyeket az anyai szeretet érzett; elgyöngülten az előző éjszaka fájdalmaitól, az étlenségtől, a sírástól, nő és anya voltától; hiszen anya volt, Isten anyja, és ennek következtében mindenkinél érzékenyebb. Bár fájdalmait nem volt képes fékezni, nem esett össze eszméletlenül, mint bárki más nő, hanem dermedten állt, átszúrt lélekkel, mindenben azonosulva az Atya akaratával. Miután könnyei elapadtak, kis ideig sápadtan és remegve még ott maradt a kereszttől kissé távolabb; majd a Fiától kapott titokzatos erővel összeszedte magát, fölkel és a tolongó tömeg és a Jézust követő asszonyok között elvergődött a kereszting. És itt, a kereszt alatt állva és szemeit az Üdvözítőre szegezve a szószólónk lett. Szívében följajánlotta az örök Atyának azt, ami közös volt benne és a Fiában: a fájdalmakat és a vért az égő vággyal, hogy minden embert üdvözítsen. Félt, hogy meghalni látja a Fiát, és szenvedett attól, hogy gyötrődni látna. Szerette volna, ha az örök Atya mérsékeli a fenyítést, mégis akarta, hogy az ég rendelései teljes mértékben megvalósuljanak.

Az isteni Bárány és ez az ártatlan bárányka nézték egymást, és értették egymást: mindegyiket gyötörte a másik fájdalma. Csak az Anya és a Fiú két szentséges szíve foghatta föl szenvedésük nagyságát. Mivel fájdalmuk mértéke a szerelmük mértéke volt, hogy megtudhassuk, mennyit szenvedtek, tudnunk kellene, hogy mennyire szerettek! – De ki képes ekkora szerelem mélyére látni? Mária szent, ártatlan, minden bűntől szeplőtelen, a Fiú művének hűséges társa. Van-e keményebb kereszt egy anyának, mint amikor látnia kell, hogy a Fia kínok között vergődik és nem enyhítheti kínjait, még csak egy bátorító szót sem mondhat neki? Ilyen súlyú kereszt egyedül Mária számára volt fenntartva, mert egyedül ő volt képes ezt hordozni. A szerelem,

amellyel Jézust szerette, jobban meggyötörte, mintha a világ összes hóhéra kínozta volna. Az Üdvözítő látta a keresztről, hogy kínjai átszúrják anyja szentséges szívét, és ennek látása az Ő gyengéd Szívének újabb gyötrelem volt. De az örök Atya rendelte így, ezért – az Istenszülő áldozatának és engedelmességének csúcsaként – a Fiú még csak az édes „anya” névvel sem erősítette őt, hanem azt mondta neki: „Asszony, íme a te fiad!”

Imádság az elárvult Máriához (közösen)

Milyen tör járta át a te anyai szívedet, ó, elárvult anyánk, amikor a saját Fiadtól azt hallottad, hogy asszonynak nevez téged? Többé nem vagy anya...! Mária, nincs többé Fiad...! Nem hallod jajszavát: „*Atyám, miért hagytál el engem?*” (Mt 27,46; Mk 15,34).

Milyen tör járta át a szívedet, amikor hallván, hogy szomjazik, a véreddel is oltottad volna szomját, és nem engedték, hogy akár egy csepp vízzel enyhíts rajta? Amikor láttad, hogy epével és ecettel kínálják; amikor hallottad a nagy kiáltást, mellyel kilehelte lelkét; amikor láttad, hogy lándzsával átdöfik a Szívét; amikor levették a keresztről és karjaidba vetted halott testét, a sírba zártad, és ott hagytad vele a szívedet? És amikor beesteledvén hazatértél nélküle, a Fiad ártatlan vérével behintett utcákon, és egész éjszaka hiába sóhajtoztál utána?

Engedelmeskedtél Fiad akarátának; elfogadtad az embereket gyermekeidnek, ezért nélküled senki sem térhet meg Őhozzá mert te vagy minden kegyelem közvetítője és kincstartója.

Íme, lábadozok borulok: én öltem meg a Fiadat! Könyörülj rajtam, elárvult Anyám: bűneimtől tépetten vissza akarok térni az Ő Szívéhez; mutass be neki, és kísérj engem mindaddig, amíg karjaimban nem tartom Őt; *addig, amíg érted és Őérte meg nem halok.*

Átszúrt szívű Anyám, szúrd át a szívemet és nyomd szívembe kínjaid és a megfeszített Úr kínjainak pecsétjét! Amen

3. Ennek a titoknak az *erénye* a **lelki erősség.** (pap)

Gyakorlása

Minden szenvedést és nehézséget, ami ezen a napon ér, bátran viselj, és képzelj, hogy Jézussal együtt testben és lélekben meg vagy feszítve. Férfias határozottsággal verd vissza a kísértéseket, emlékezvén az Apostol szavára: „*akik Krisztus Jézusban vannak, keresztre feszítették testüket szenvedélyeivel és vágyaival együtt*” (Gal 5,24). Ha a barátaid magadra hagynak, ne panaszkodj. Bocsásd meg a bántásokat, miként Jézus megbocsátott az Őt keresztre szegezőknek. És a fájdalmas Szűz iránti szeretetből tagadj meg minden gyűlölködő és bosszúálló érzést. A szavad legyen bőségesebb és kedvesebb azokkal, akik nem szimpatikusak számodra, és légy rövidebb és tartózkodóbb a számodra szimpatikusakkal.

Röpi (pap)

Ó, Mária, *fájdalmak keserű tengere*, add, hogy együtt sírjak veled!

Szentmise előtti imádság (pap)

Ó, *Jézusom*, a jobboldon megfeszített lator az én nyomorúságom és a te irgalmasságod bizonyossága. Együtt kiáltom én is a jobb latorral: „*Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor Országodba belépsz.*” (Lk 23,42). Hol van most a te Országod, ó, ártatlan Bárány, aki bűneim miatt a szerelem áldozata lettél ebben a tiszta és szent ostyában? A saját szádból hallom: „*Gyönyörűség nekem az emberek fiaival lennem.*” (Péld 8,31).

A mi szívünk a te szerelmed trónja: és a szívem vágyódik arra, hogy hozzád jöjjön és birtokba vegyen téged, szívemnek Istene.

Ó, *üdvözítő Uram*, emlékezz szomjúságodra, amellyel a kereszten a lelkek után, az én lelkem után is szomjaztál, amely akkor bűnökkel terhelt volt előtted. Szomjazom! – mondtad. Jaj, add, hogy én is szomjazzam rád, a szerelmedre, a fájdalmaidra! Ez a bűnös vágyak tüzétől megégett lélek keresi az élő vizek forrását, hogy az fölfrissítse, oltsa szomját, megerősítse, meggyógyítsa. E forrás a te tisztaságos Szíved, amelyet hamarosan testeddel és véreddel, szentséges lelkeddel és istenségeddel magamhoz veszek. De én,

szegény és ruhátlan, nem jövök egyedül, velem jönnek azoknak az igaz lelkeknek a vágyai, akik a halálodra vártak, Ádámtól kezdve Ábelén, Ábrahámön, Jákobon és Józsefen, valamint a te gondviselő atyádon, Szent Józsefen, Keresztelő Szent Jánoson és az ő szülein, Erzsébeten és Zakariáson át a te nagyszüleidig, Joachimig és Annáig, és az öreg Simeonig és Anna prófétaasszonyig; azoknak a jámbor asszonyoknak a könnyeivel jövök, akik megmosták a lábadat, Magdolna szerelmével, aki nem hagyta el a sírodat, az összes angyalok, paradicsombeli szentek és a földön élő igazak tisztaságával és lángolásával jövök. Anyád szerelemtől és fájdalomtól túlsorduló szívével jövök eléd, akiről úgy akartad, hogy Jánosban anyám legyen.

Ó, *Mária*, ó, *Anyám*, akire a haldokló Jézus ráhagyott engem, teljesítsd most anyai feladatodat: mutasd be e nyomorult lelket a Fiadnak, öltöztess szerelmedbe és fájdalmadba, és mondd a Fiadnak, hogy bocsánatot kérek tőle. És megbocsátásod jeleként te magad add nekem a Fiadat. A saját kezeddal fektetted Őt a sírba. Most tedd le Őt a szívembe, amely sír és cella, de a szerelem háza akar lenni. Igaz, hidegebb, mint az a szikla, amely magába fogadta a Fiadat, de a te dolgozod, ó, hatalmas Szűz, hogy felmelegítsd a szeretet tűzével. Tégy békét köztem és Fiad között, köss össze minket a szerelem erős kötelékével, amelyet a halál sem képes elszakítani.

4. Szentmise előtti állandó imádságok (közösen – külön füzet 1. oldal)

5. SZENTMISE

6. Szentmise utáni imádság (pap)

Íme, örök Atya, a Fiad, akit halálra adtál értem, íme, Őt jelenítem meg összes sebeivel és egész vérével, hiszen egyesült a lelkemmel. Ne nézd most a méltatlanságomat és nyomorúságomat, hanem fordítsd szerelmes tekintetedet e Fiúra, aki a testvérem, jegyesem, eledelem, lelkem lelke, életem, kincsem.

Megköszönöm neked, örök Atya, hogy halálra adtad Őt értem: dicsérjen és áldjon helyettem a te Fiad, az Ő Szíve, amely az én szívem lett, az Ő Lelke,

amely az én lelkem lett, embersége, amelyet nekem adott, és istensége, amely a tiéd, és te kegyelemből közlöd velem.

„Mit adhatok az Úrnak mindazért, amit adott nekem?” (Zsolt 115,12)
„*Atyám* – kiáltom Jézussal együtt –, *a kezedbe ajánlom a lelkemet!*” (Lk 23,46) Magamból ajánlok föl neked áldozatot, a szabadságomat, akaratomat, életemet: „*Consummatum est*” – minden beteljesedett.

Emlékezzél rá, hogy Ő maga mondta nekünk: „*te nem tagadod meg Szent Lelkedet azoktól, akik kérik tőled*” (Lk 11,13). Add nekem a kereszten meghalt, és most a lelkemben élő Fiad szerelméért a szerelem Lelkét, az önmegtagadás lelkét, az áldozat lelkét, az akaratodra ráhagyatkozás lelkét, az Ő hűségés követésének lelkét.

Ó, *Jézusom*, te azzal akartad bevégezni megváltásomat, hogy megengedted, hogy a lándzsa megnyissa oldaladat, és Szívedet menedéklél és a lelkek szerelmeseként mutassa meg. Itt fogok állni a te oldalsebedben mindaddig, amíg nem hallom, mint a jobb lator, a hangodat: „*Bizony mondom neked, még ma velem leszel a Paradicsomban.*” (Lk 23,43). A te jószágos Szívedet megérintette a lator bocsánatkérő szava: hogyan zárkozhatnál el annak bocsánatkérő szava elől, aki a megbántásod miatti fájdalomtól átszúrt lélekkel kéri bocsánatodat?

A szerelem két legnagyobb tette az *ajándékozás* és a *megbocsátás*! Az ajándék a szív üzenete, amely a másikat jótéteményével foglyul akarja ejteni; ezt tetted velem te, amikor magadhoz hasonlóvá teremtettél, amikor a lábaim alá vetettél minden teremtményt, amikor magadra öltötted a testemet, és egészen fölládoztad magadat üdvösségemért és boldogságomért, és amikor haldokolva rám hagytad legdrágább kincsedet, Anyádat, hogy akaratod szerint anyám legyen. Ma pedig megajándékoztál istenségeddel, a kínok tengerébe elmerült emberségeddel, zilált és véres hajaddal, sebzett és kéklő válladdal, vérző és könnyben úszó szemeiddel, epétől és ecettől keserű száddal, szegekkel átvert lábaiddal és kezeiddel; most pedig nekem adod gondolataidat, vágyaidat, szerelmedet, életedet. Mid van még, amit nem ajándékoztál nekem?

De mindezen ajándékokon túl adtad a megbocsátást, ami elfeledteti a legnagyobb sértéseket, és föláldozza magát a sértőért. A szerelem e cselekedeteit vitted végbe, Istenem, amikor halálra adtad Egyszülöttedet a bűnösök, ellenségeid üdvözítésére. A megbocsátás szavai az elsők, amelyek a Kálvárián elhangzottak a haldokló Megváltó szájából. „*Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.*” (Lk 23,34)

Igen, Istenem, minden beteljesedett: *consummatum est*. Az ajándék teljes, a Szíved az enyém; te egészen az enyém vagy: e percben a megbocsátást is tedd teljessé. Igen, bocsáss meg nekem, tégy széppé kegyelmeddel, ne engeddd, hogy bármi kísértés vagy szorongatás eltávolítson tőled. Előbb ölj meg, mintsem elhagyjalak és elkarhoztassam magam, Istenem, jegyesem, királyom, szabadítóm, egyetlen reménységem.

Te pedig, *Jézusom megnyílt Szíve*, a te drága véreddel moss le mindent, ami végtelen tisztaságot sértheti, hogy semmi, ami eltávolíthatna tőled, ne legyen bennem többé.

Ó, szeretettől lángoló Szív, add, hogy szerelmedtől égjek! Én pedig teljes szívvel elfogadom, hogy ismeretlen, elhagyott, megvetett, minden teremtmény részéről semmibe vett legyek, és elég nekem, ha egyedül te az enyém vagy. Add, hogy ugyanaz a tűz égessen, amely a te Szívedben ég; add, hogy az a vér, amely most bennem van, hulljon rám, mosson meg, gyújtson lángra, emésszen meg; és alakíts egészen magaddá.

„*Uram, ha akarod, meggyógyíthatsz engem.*” (Mt 8,2) Nagyon elszomorít, hogy megbántottalak.

Ó, jóságos Szív, ó, reményem és életem, ha minden véredet kiontottad értem, ha rám hagytad Anyádat, ha azt akartad, hogy a lándzsa megnyissa oldaladat és megmutassa szerető Szívedet, megtagadhatod-e e percben bűneim bocsánatát, az erőt, amely önmagam legyőzéséhez szükséges, és a kegyelmet, hogy mindhalálig szeresselek? Tőled remélem mindezt. Amen

7. Szentmise utáni állandó imádságok (közös – külön füzet 2. oldal)

8. Ének (Salve Regina – Hozsanna 322)